

Dinsdag 25 juni 2019 H. Adelbert
Ez. 34, 11-16; 1 Kor. 2, 1-7; Mc 13, 33-37

We hebben zondag mooie lessen mogen horen over onze heilige Adelbert. De geleerde professor Adelbert Denaux bleek de Vita van zijn patroon goed te kennen en hij wist te getuigen van zijn sympathie en zijn liefde voor zijn naamheilige. Met name diens eenvoud en nederigheid vermocht hij te waarderen. Nu wij vandaag, zo kort na die feestelijke viering zondag j.l. weer mediteren over het voorbeeld dat Adelbert ons heeft nagelaten keer ik nog eens terug naar wat Ruopert van Mettlach over onze diaken heeft opgetekend met het doel de komende generaties te stichten. De feestdag van onze heilige valt tussen de uitzonderlijke viering van de geboorte van Johannes de Doper, de grootste heilige van het Oude en het Nieuwe Verbond, en van de twee apostelvorsten, Petrus en Paulus.

Bij mijn weten is er van deze grote getuigen van Gods koninkrijk niets bekend dat zij zich bekommerd hebben om hun relieken. Archeologen hebben wel uitvoerig onderzoek gedaan naar waar hun gebeente zich bevindt, op de Vaticaanse heuvel en aan de via Ostiense te Rome, terwijl meerdere plaatsen ter wereld beweren het hoofd van Johannes de Doper te bezitten, maar de heiligen zelf hebben zich niet in de discussie gemengd.

Van onze Adelbert, in al zijn bescheidenheid, wordt gezegd dat hij tot driemaal toe verschenen is aan de non Wulfsit, en erop aangedrongen heeft, dat zijn lichaam zou worden opgegraven, en hoog moest worden verheven. Zijn

oogmerk was evenwel niet eigen heerlijkheid, zo verzekert ons de hagiograaf, maar uitsluitend het welzijn van zijn geestelijke kudde. Alle aardse schone schijn had voor hem al tijdens zijn leven geen enkele waarde, en heel zeker niet nu hij zelf voorgoed was opgenomen in de heerlijkheid van de hemel. Maar hij wilde de mensen van deze streek ook na zijn dood op het hemelse richten, dat wij die zijn nagedachtenis eren, door berouw ontbrand open staat voor de hulp van de goddelijke genade. Daarom zou zijn feest ook door een steeds groter aantal gelovigen moeten worden gevierd, opdat ons verlangen zich meer en meer zou richten op de toekomstige heerlijkheid.

De wonderbare genezingen waarvan de vita verhaalt maken duidelijk dat het lichamelijk welzijn daarbij niet veracht of verwaarloosd wordt. Blinden krijgen het gezicht terug en gebrekkigen kunnen zich weer oprichten. Maar waakzaamheid, en daartoe roept het evangelie ons op en spoort Jezus ons aan, waakzaamheid geeft oog voor een diepere dimensie van het leven. Zij plaatst alles in het juiste perspectief. Waakzaamheid geeft oog voor onze toekomst wanneer het aardse leven is voltooid, zij plaatst ons onder Gods oog. En daarom raakt zij ons hart met rouwmoedigheid, omdat wij zien hoe onvolkomen onze innerlijke gesteldheid is, hoe wij bekering nodig hebben, zuivering van onze gedachten en neigingen, de genade van Gods barmhartigheid en vergeving. Wij vieren onze patroonheilige Adelbert, die gekomen is van over zee, om de mensen hier oog te geven voor die waarden, de hemel voor hen te openen. Moge hij die genade ook verkrijgen

**voor ons, zijn monniken en vereerders. Dat wij hem er
eens dank voor kunnen zeggen in het komende Rijk.**